

μέ τ' ἀμάξι στῆς κυρίας Γκερέν, ὅπου ἐσκό-
πευα, χωρίς νά τῆς ἔχω πεί τίποτα, νά τῆς
ἀγοράσω ἀρώματα. Κάτι αὐτό, κάτι τὰ χρώ-
ματα τῆς μέρας, πού εἰσχωροῦσαν ἀπ' τῆς
γρίλλιες μου μουσικά, μέ γιόμισαν μέ μιὰ
προσμονή πού μ' ἔκανε νά πετάξω ἀπ' τῆ
χαρά μου. Βιάστηκα νά πάω στό λουτρό μου
ὅσο μπορούσα πῶ γρήγορα, σά νά ἐπρόκει-
το νά χάσω τὸ τραῖνο... Ἄφισα τὸ δωμάτιό
μου ὅπως ἦταν — σεντόνια, κουνουπίδες, ἀ-
πλута ἐσώρρουχα, στάχτες ἀπὸ τσιγάρα. Οἱ
καμαριέρες ἔχουνε φρίξει μ' ἔμένα.

Ἔλεγα, θυμᾶμαι, κάποτε σ' ἕνα φίλο μου
πὼς ἔρχονται στιγμὲς πού τὰ παίρνω ὅλα
γιὰ ἀνυπαρκτά, ἀποκυήματα τῆς φαντασίας
μου. Ἦταν πάλι οἱ παραμονὲς τοῦ πολέμου,
πολὺ πρὶν φέρω τήν... νά μείνει σπίτι μου.
Ἦταν ἀπομεσήμερο· εἶχα ἀφίσει τοὺς ὑπάλ-
ληλους μόνους τοὺς μπροστὰ, στό ἀρχαιοπω-
λεῖο, μέ κάτι ἀραιούς πελάτες πού δὲν ὑπῆρ-
χε ἐλπίδα ν' ἀγοράσουν τίποτα, καὶ καθόμα-
στε οἱ δύο μας στό γραφεῖο μου, ρεμβάζον-
τας. Ἐγὼ κύτταζα μέσ' ἀπὸ τὰ τζάμια πρὸς
τὸν κήπο, ὅπου σάλευε τὰ κιτρινισμένα φύλ-
λα ἕνας ἐλαφρὸς ἄνεμος. Θὰ μπορούσα νά
περιγράψω, μέ τῇ μεγαλύτερῃ νοσταλγίᾳ πού
ὑπάρχει, τῇ σκηνῇ σὲ ὅλες τῆς τῆς λεπτομέ-
ρειες. Τοῦ ἐξήγησα πὼς αἰθανόμουν αὐτὴν
μὴν ὑπῆρχε τίποτα ἀπ' ὅ,τι ἔβλεπα, σὰ νά
δημιουργοῦσα ὅλες τῆς καταστάσεις, καὶ τὴν
παραμικρὴ ἀκόμα — τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ
γραφεῖου μου, αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὰ φύλλα, τῇ
σκόνη πάνω στὰ φύλλα, τὸν ἄνεμο πού τὰ

φουσοῦσε, τὸ δροσερὸ θρόισμα πού ἔκαναν κι
ἔφτανε, πνιχτὸ κάπως, μέχρι τ' αὐτιά μου —
γιὰ νά ἐξυπηρετῶ δικὰ μου συμφέροντα. Θυ-
μᾶμαι μάλιστα πού τὸν εἶχα ρωτήσῃ ἂν ἔ-
βλεπε κι αὐτὸς τὰ ἴδια πράγματα, πού ἔβλε-
πα ἐγὼ. Τὰ γέλια πού κάναμε δὲν περιγρά-
φονται.

(Παρουσίαση: Βασίλης Ἀρφάνης)

★

Ψιθυροὶ ὅταν λέω, ἐννοῶ κάτι σὰ ρόγ-
χους, ἀναρθροὺς, πού δὲν καταλαβαίνω τί θέ-
λουν νά ποῦν, ἂν καὶ ὑποπτεύομαι ὅτι πᾶνε
νά σχηματίσουν λέξεις. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν
κατῶρθωνα νά ὑπερβῶ τῇ φρίκῃ μου, πού
εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια, θὰ ἔβγανα συμπέρασμα.
Τοὺς ἀκούω νά προφέρονται, μέσα στὰ τύμ-
πανα τῶν αὐτιῶν μου, μ' ἕνα μουλωχτό, καὶ
κατὰ κάποιον τρόπο ἐμπιστευτικό, τόνο.

Κάτι σάν:

Χρά-φρά-χροῦ-θροῦ-γροῦ-φροῦ.

Χράχ, χρούχ, χρέ, χρέχ, γρέχ, φρέχ, δρέχ.
Βρέ.

Γρέ-φρέ-κράχ-γράχ-κρέχ.

Φρούχ, κρούχ, γρούχ, γράχ.

Φρέχ.

Γράαα, χράαα, κράαα, φράαα, δράαα.

Φρέεε, χρέεε, γρέεε. Γρέεε, γρέεε, γρέεεε.
Φρέ.

Φρέχ.

Χράχ, χράχ, χράχ. Γρέχ.

Παρουσίαση: Σωκρ. Α. Σκαρτσῆς

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ

Πέντε Χαϊκού

Μικρὸ πουλὶ συγχώρα με
θ' ἀκούσω τὸ τέλος τοῦ τραγουδιῦ σου
σὲ κάποιον ἄλλο κόσμο.

Στὴν ἀνοιξιὰτικὴ καταχνιὰ
ὁ πάγος καὶ τὸ νερὸ ξεχνοῦν
τὴν παλιά τους διαφορά...

Καθὼς ἡ βροντὴ σθίνει ὑπόκωφα,
ὁ ξάστερος, καθάριος οὐρανὸς
μοσχοδολᾷ λευκάκανθα.

Στὸ μισόφωτο ἔνα κουδοῦνι
ἀντηχεῖ γλυκὰ καθὼς ἀπολαμβάνω
ἕναν ὥριμο διόσπυρο.

Οὔτε κι ἕνας σοφὸς
δὲ μπορεῖ νάνα σίγουρος γιὰ τὸ τέλος
ἐνὸς κοιμισμένου σαλγκάρου.

μετὰφρ. ἀπ' τ' ἀγγλικά
Γεώργιος Παναγόπουλος

Τέσσερα τρίστιχα

1

Τὸ βαθὺ τῆς νύχτας σκοτάδι
τὴν ὁμορφιά τῆς χαρραγῆς καρτερεῖ
τὰ σκοτάδια νά διαλύσει.

2

Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκα
στὴ γέννηση τοῦ παιδιοῦ
Ζῆς.

3

Στὸ χρόνο μέσα
τοὺς λατρεύεις πιότερο
κι' ἡ ζωὴ τελειώνει.

4

Πιστεύεις κι' ἀγωνίζεσαι
ἐλπίζεις καὶ περιμένεις
λένε κι' ἀκοῦς.

Φίλιππος Κ. Λουκέρης